

Ensimmäinen luokkaretki Terijoelle vuonna 1970

Vera Nevapuro

Meitä koulutovereita oli koolla Anja Luolajan-Mikkolan kodissa. Siellä tuli puheeksi, että olisi jo aika päästä Terijoelle käymään. Niinpä Anja ja Kauko Kannas panivat tuulemaan. Hankittiin paperit, ja siitä vaan lähdöksi.

Anja oli matkanjohtaja. Matka suunnattiin Kuokkalan (Repino) leirintäalueelle. Hotelleja ei silloin vielä ollut. Meillä oli teltat mukana, toisilla myös kumipatjat, ja paljon evästä (jota kaikkea ei saanutkaan viedä rajan yli). Raja-aseamalla oli tiukka tarkastus. Siskoltani tarkastettiin jopa huulipunakotelo. Jännittyneinä jatkoimme matkaa ja odotimme tuttuja Terijoen maisemia. Paljon oli maisemat muuttuneet matkan varrella. Mutta kun lähestyimme Terijokea, tutulta tuntui jo kotiseutumme. Tuomet olivat ihanissa kukissaan ja tuttuja taloja oli tien varrella. Moni tunsi itkun sisimmässään.

Terijoelle päästyämme menimme syömään Hirvi-ravintolaan. Siellä tuli ensimmäinen hässäkkä, kun ateriana oli borskeittoa. Jotkut meistä eriuskoisina eivät syöneet sianlihaa, ja aikaa meni paljon, kun heille laitettiin muuta ruokaa. Sitten tuli hovimestari kysymään, että onko tuo auto teidän? Siellä oli jotain liikettä. Lähdimme katsomaan, ja huomasin heti, että minun laukkuni oli poissa. Se erottui muista helposti, koska oli valkoinen. Siinä meni kaikki mukana olleet tavarani. Tuli hyvin apea mieli - näinkö tässä kävi jo alkumatkassa. Päätimme aamulla mennä selvittämään asiat poliisilaitokselle.

Syötyämme hyvän aterian matka jatkui ja pian saavuimme Kuokkalan leirintäalueelle. Anja meni ilmoittamaan toimistoon, joka oli alueen vieressä, että olemme tulleet.

Ilta oli melko viileä. Aloimme purkaa tavaroitamme; valitettavasti minulla oli vain ylläni olevat vaatteet. Laitoimme teltat pystyyn. Minä sain Igorilta (Pallaskari) verryttelypuvun. Housut ulottuivat kainaloihin asti ja pusero nilkkoihin (Igor oli noin kaksi metriä pitkä). Myöhemmin illalla tuli kova sade. Uimme siskoni kanssa kumipatjoilla teltassa ja yritimme kynttilöillä lämmittää telttaa. Aamulla kun heräsimme, ruoho oli aivan valkoinen, oli halla. Eipä se meitä harmittanut. Iloisin mielin lähdimme kahvin keittoon eväät mukana. Alueelle oli rakennettu parakki, jossa voi keittää ja mennä suihkuun. WC:tä ei ollut, ainoastaan ”jalanjäljet”. Huomasimme, että alueella oli myös saksalaisia. He olivat parhaillaan aamupalalla. Heillä näytti olevan leivänleikkuukone, jolla leikattiin leipäpalat, jotka sitten jaettiin sokeripalojen mukana jokaiselle. Kyllä meillä oli naurussa pitelemistä. Kun olimme kaikessa rauhassa syöneet, kokosimme teltat kuivumaan ja pakkasimme kaikki avaramme autoon. Alueelle ei uskallettu jättää mitään.

Tulo leirintäalueelle.

Ruokailu kylpylän rannassa.

Lähtö Suomeen.

Igorin kesämökillä viikon kuluttua retkeltä palattua pidimme muistojen kertailua.

Sitten koitti hetki, jota olimme odottaneet. Auto kääntyi kohti Terijokea. Olimme kaikki liikuttuneita, mutta samalla myös hyvin iloisia. Jännittyneinä odotimme, mitä kaikkea tulemme näkemään. Perillä auto jätettiin määrättyyn paikkaan, johon kokoonnuttaisiin sovittuna aikana.

Joukko erosi eri puolille, mutta minä läksin Igorin kanssa poliisilaitokselle. Olin kokonaan lainavaatteissa. Poliisit rupesivat heti haukkumaan suomalaisia, että tullaan tänne juomaan ja räyhäämään... Sitten he alkoivat kuulustella, ja minä kerroin, mitä kaikkea laukussa oli, ja sanoin myös käyvän hinnan. Siinä he myös kyselivät, mitä Suomessa maksaa mm. miesten nailonpaita. Nehän olivat silloin muotia.

En odottanut, että saisin koskaan mitään korvausta. Parin vuoden kuluttua tuli kuitenkin työpaikkaani Tilkkaan Suomen Pankista puhelu, jossa ilmoitettiin, että voisin hakea sieltä Venäjältä tulleen korvauksen varkaudesta.

Vähin erin autolle alkoi kerääntyä väkeä, kuka iloisena, kuka haikeana. Kaikki tuli mieleen nyt, ja lapsuusmuistot kalvoivat. Sitten lähdimme rakkaaseen hiekkarantaan juosten ja iloisina nauraen. Rannalla söimme eväät ja kertoilimme, mitä olimme kotipoluillamme nähneet. Toisilla oli vain rauniot kodeistaan jäljellä ja toisien taloissa oli uudet asukkaat. Entisessä kodissani asui neljä perhettä. Tapasin pihalla nuoren rouvan vauvan kanssa. Juttelin hänen kanssaan kouluvenäjällä. Hän kutsui minut sisälle ja antoi muistoksi pienen korurasian. Kasvimaa oli viljelty täyteen kaalia.

Koska meillä oli vielä vähän aikaa jäljellä, kiertelimme autolla ennen kuin menimme illalliselle. Kävimme mm. uudella hautausmaalla ja pidimme hiljaisen hetken myrskyssä hukkuneiden kalastajien haudalla. Illastamaan menimme Hirveen ja myös vähän verryttelemään tanssin merkeissä.

Leirialueelle palattuamme taas sama toistui: teltat auki, ja jotkut menivät uimaan. Sää oli nyt suotuisampi. Ennen nukkumaan menoa teltoista kuului puheensorinaa, kun kertoilimme päivän tapahtumista.

Kolmantena aamuna matkamme suuntana oli Pietari (Leningrad). Anja meitä edelleen ohjasi, ja päämääränä oli Eremitas. Siellä meni pitkään, oli niin paljon katseltavaa. Jonkin verran ehdimme kierrellä kaupungissa ennen illallista. Olimme varanneet Europeiskajasta illallispöydän. Naiset vaihtoivat juhlavammat puvut autossa. Minä sain Anjalta leningin. Sitä jotenkin kursattiin, että tuli sopivammaksi. Sitten menoksi. Aulassa en ehtinyt toisten mukaan hissiin, joten lähdin yksin ja jouduin keittiön puolella oleviin portaisiin. Ovi oli kiinni, eikä avattu, vaikka koputin. Istuin portailla, ja kesti noin puoli tuntia, kunnes ovesta tuli mies. Yritin pujahtaa raosta, mutta hän ei päästänyt. Sanoin, että seuralaiseni ovat salissa. Pitkien kuulustelujen jälkeen pääsin varattuun pöytäämme, ja sieltä todettiin, että olin samaa porukkaa. Kovasti olivat ihmetelleet, missä viivyin.

Meille oli katettu hieno pöytä kaviaareineen ja muine herkkuneineen. Hovimestari kävi kyselemässä, että Kekkonenko (presidentti) tämän kaiken maksaa. Ilta oli hauska - seurusteltiin ja välillä tanssittiin. Kerrankin oli miesväkeä tarpeeksi, ettei ollut tanssittajista puutetta.

Palasimme leirintäalueelle puolenyön tunneilla. Juoksimme kaikki uimaan. Vesi oli silloin vielä kirkasta, mutta kylmää. Aamulla oli pois lähdön aika. Taas pakkaamaan kaikki tavarat. Jätimme hyvästit ikimuistettavalle leirintäalueelle, jonne kuitenkin vielä palasimme kaksi kertaa. Sen jälkeen olikin jo rakennettu hotelli.

Paluumatkalla pysähdyimme vielä Viipurissa ja kävimme perioskassa ostoksilla. Rajalla meidät jälleen tutkittiin tarkkaan. Lopulta päästivät meidät lähtemään ja ”taakse laskettiin puomi, ja edessä oli rakas Suomi”.

Kiitämme Anja Luolajan-Mikkolaa onnistuneesta matkasta. Meillä oli hauskaa, vaikka muistot olivat mielessä.